

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το σύγχρονο διεθνές περιβάλλον, πέραν του μεταβατικού χαρακτήρος του ο οποίος προκαλεί ιδιαίτερα ανταγωνιστικές διακρατικές σχέσεις με αντικειμενικό σκοπό την τελική υψηλή ιεράρχηση στο υπό αναδιαμόρφωση διακρατικό διεθνές σύστημα, χαρακτηρίζεται από μεγάλες προκλήσεις όπως η καταστροφή του περιβάλλοντος, η ανισομερής δημογραφική αύξηση, η παγκοσμιοποίηση, η ενέργεια, οι περιφερειακές συγκρούσεις, η φτώχεια, οι επιδημίες κ.λ.π.. Οι συνδυασμένες επιπτώσεις των προκλήσεων αυτών που είναι ήδη αισθητές, αναμένεται ότι θα καθορίσουν τις εξελίξεις επιβιώσεως και ευημερίας των λαών, αναλόγως του βαθμού ετοιμότητος αυτών για έγκαιρη και αποτελεσματική αντιμετώπισή τους.

Απότοκο των παραπάνω προκλήσεων είναι το φαινόμενο της μαζικής μεταναστεύσεως προς περιοχές με υψηλό δείκτη ευημερίας, ελευθερίας και ασφάλειας, όπως οι χώρες της Δύσεως. Πέραν των προαναφερθέντων αιτίων της μεταναστεύσεως, η Ευρώπη ειδικότερα αντιμετωπίζει οξύ δημογραφικό πρόβλημα. Με μέσο όρο 1.4 γεννήσεων ανά γυναίκα, έναντι του απαιτούμενου 2.1 (για διατήρηση του πληθυσμού), η Ευρώπη των 375 εκ. (το 2005), θα είναι 275εκ. το 2012 και θα χρειάζεται 1.6 εκατομμύρια μετανάστες ετησίως για την διατήρηση του πληθυσμού, ενώ για να διατηρήσει την αναλογία εργαζομένων και συνταξιούχων στα σημερινά επίπεδα, θα χρειάζεται 13.9 εκατομμύρια μετανάστες ετησίως.¹

Η αντιμετώπιση του φαινομένου της μαζικής μεταναστεύσεως στην Ευρώπη παρουσιάζει σύνθετες προεκτάσεις εθνικής, κοινωνικής, οικονομικής, πολιτιστικής, νομικής και θρησκευτικής φύσεως. Η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών είναι Μουσουλμάνοι οι οποίοι έχουν ήδη υπερβεί το 5% του ευρωπαϊκού πληθυσμού (πλέον των 20.000.000 κατοίκων εκ των οποίων 5 εκ. στην Γαλλία, 4 εκ. στην Γερμανία και 2 εκ. στην Μ. Βρετανία) και έως το 2020 θα φθάνουν το 10% του πληθυσμού (το ποσοστό αυτό θα επιβαρυνθεί συντριπτικά σε περίπτωση εισόδου της Τουρκίας στην Ε.Ε.).

Η επικρατούσα φιλελεύθερη ευρωπαϊκή αντίληψη των πραγμάτων, στην οποία πρυτανεύουν οι δημοκρατικές και ατομικές ελευθερίες, ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η ανεξιθρησκεία, επισκιάζει μέχρι στιγμής τις φωνές ανησυχίας, που εκφράζονται εντονότερα σε κοινωνικό επίπεδο και περιορισμένα σε πολιτικό επίπεδο. Σύμφωνα με

την αντίληψη αυτή, οι έντονες διαμαρτυρίες για την αθρόα είσοδο μεταναστών, κυρίως Μουσουλμάνων, οφείλεται σε ξενοφοβικά, ρατσιστικά ή και φασιστικά σύνδρομα τα οποία καλλιεργεί στην κοινωνία μία μειοψηφία ακραίων συντηρητικών ή και ακροδεξιών πολιτικών σχηματισμών καθώς και άλλων ομάδων οργανωμένων συμφερόντων αναλόγων απόψεων. Κατά την επικρατούσα αυτή θεώρηση των πραγμάτων, η αφομοίωση των μεταναστών και η ένταξή τους στις ευρωπαϊκές κοινωνίες είναι εφικτή μέσω καταλλήλου νομικού και εκπαιδευτικού πλαισίου, με παράλληλη διαφώτιση της ευρωπαϊκής κοινής γνώμης.

Σύμφωνα με τον αρθρογράφο των «Financial Times» και εκδότη του «Weekly Standard» Christopher Caldwell, οι μουσουλμάνοι μετανάστες αποικιοποιούν την Ευρώπη και επιφέρουν μία εν εξελίξει αποσυνθετική επανάσταση, κατά την οποία η ευρωπαϊκή ομοιογένεια αντικαθίσταται σταδιακά από πολυπολιτισμικότητα καθώς και κοινωνική διαίρεση και αναταραχή.² Κατά τον Caldwell, ότι δεν μπόρεσαν να επιτύχουν στρατιωτικά οι Άραβες και οι Οθωμανοί μουσουλμάνοι στο παρελθόν επιτελείται σήμερα στην καταναλωτική και εξατομικευμένη Ευρώπη η οποία ανέχεται παθητικά τον πολιτιστικό αφανισμό της και παρακολουθεί απλώς την μοίρα της, αδύναμη δημογραφικά, δίχως ηθικό, όραμα και διάθεση υπερασπίσεως των αξιών της, ως δέσμια των παγκοσμιοποιημένων αντιλήψεων της περί άνευ προϋποθέσεων ιδεολογικής και ανθρωπιστικής ανοχής.

Καμμία από τις προαναφερθείσες αντιθετικές προσεγγίσεις του θέματος αυτού δεν θα αποτελούσε πειστική απάντηση εάν προηγουμένως δεν προηγείτο μία σύντομη διερεύνηση της καταστάσεως στην Ευρώπη σήμερα, καθώς και της έννοιας του «Ισλάμ».

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΦΟΝΤΑΜΕΝΤΑΛΙΣΜΟΣ

Είναι γεγονός ότι μετά την αποτυχία εφαρμογής των πολιτικών ιδεολογιών (π.χ. φασισμός, ναζισμός, κομμουνισμός κ.λ.π.) και την ύφεση των εθνικιστικών κινημάτων (π.χ. παναραβισμός, πανσλαβισμός, παντουρκισμός κ.λ.π.), παρατηρείται έξαρση του θρησκευτικού φαινομένου το οποίο προκαλεί ανησυχία στον βαθμό που εκφεύγει των πλαισίων του κοσμικού κράτους και επηρεάζει τις διακρατικές πολιτικές εξελίξεις.

Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι ο ανορθολογισμός της γνώσεως της «απόλυτης αλήθειας» όπως αυτή εκφράζεται στα μη επιδεχόμενα αμφισβητήσεως «εξ αποκαλύψεως ιερά βιβλία» όλων ανεξαιρέτως των

βασικών θρησκειών, καθώς και των επί μέρους δογμάτων αυτών, οδήγησαν κατ' επανάληψη την ανθρωπότητα σε αλληπάλληλες σφοδρές συγκρούσεις με εκατομμύρια θύματα. Όταν η θρησκεία δεν περιορίζεται στον χώρο της ατομικής συνειδήσεως αλλά υπεισέρχεται στον ρόλο του κράτους και της πολιτικής του, τότε αμφισβητείται ευθέως ο δημόσιος λόγος, που αποτελεί βασική αξία και προϋπόθεση της Δημοκρατίας, δεδομένου ότι ο θρησκευτικός λόγος είναι απόλυτος, ασυμβίβαστος και ολοκληρωτικός και οιοδήποτε ορθολογικό επιχείρημα δεν δύναται να τον μεταβάλει, καθ' όσον σε τυχόν τέτοια περίπτωση θα εκλονίζοντο τα θεμέλια της «εξ αποκαλύψεως αλήθειας» του. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι διαχρονικά οι κοινωνικές ελευθερίες υπήρξαν αντιστρόφως ανάλογες του βαθμού της θρησκευτικής εξουσίας.

Η μακράιωνη θεοκρατική Μεσαιωνική ευρωπαϊκή πικρή εμπειρία και το πολιτιστικό της τέλμα, οδήγησε τους Ευρωπαίους (και γενικότερα τον Δυτικό κόσμο), μέσω σκληρών και μακρών θυσιών, στην κατάκτηση των σημερινών δημοκρατικών κοσμικών εθνών-κρατών. Το κλειδί στην μεταβολή αυτή υπήρξε η εκ νέου ανακάλυψη της επί αιώνες βιαίως και συστηματικώς διωχθείσας ελεύθερης ελληνικής σκέψεως (η οποία συνοδεύθηκε από την εξολόθρευση μνημείων του πολιτισμού της, καθώς και εκατομμυρίων φορέων της, κυρίως προγόνων μας), μέσω του Διαφωτισμού αποκορύφωμα του οποίου υπήρξε η Γαλλική Επανάσταση. Προ πολλού, βεβαίως, η χριστιανική Εκκλησία έχει προσαρμοσθεί και εναρμονισθεί με την νεώτερη ευρωπαϊκή πραγματικότητα του κοσμικού κράτους, συνεισφέροντας μάλιστα ιδιαίτερα σημαντικό έργο στο πολιτισμικό της οικοδόμημα. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με το Ισλάμ.

Σήμερα η Ευρώπη και ο Δυτικός κόσμος εν γένει αντιμετωπίζει την πρόκληση (ή απειλή) του Ισλάμ στο εσωτερικό του. Σε αντίθεση με τα μουσουλμανικά κράτη εντός των οποίων οι άλλοτε κραταιές χριστιανικές μειονότητες έχουν συρρικνωθεί δραστικά λόγω ανασφάλειας, ελλείψεως ανοχής και των εναντίον τους διακρίσεων (π.χ. κράτη Μ. Ανατολής, Ινδονησία, Αίγυπτος, Πακιστάν κ.λ.π.), τα τζαμιά και οι Μουσουλμανικοί πληθυσμοί αυξάνονται αλματωδώς στα Δυτικά κράτη, απολαμβάνοντας προστασία και κερδίζοντας σταδιακά πλήρη πολιτικά δικαιώματα, ενώ συγχρόνως αρκετά μέλη των κοινοτήτων αυτών τάσσονται ανοικτά υπέρ της επιβολής του ισλαμικού νόμου στην Δύση και κάποιοι εξ αυτών δραστηριοποιούνται στην τρομοκρατία προς επίτευξη του στόχου αυτού.

ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η Οριάνα Φαλάτσι στο βιβλίο της «Η Δύναμη της Αιτίας» δηλώνει ότι η Ευρώπη μετατρέπεται όλο και περισσότερο σε αποικία του Ισλάμ, ενώ ο Bernhard Lewis έγραψε στην «Die Welt» το 2004, ότι η Ευρώπη θα είναι ισλαμική περί το τέλος αυτού του αιώνας.

Η Ισλαμική τρομοκρατία η οποία αποτελεί απειλή για τις θεμελιώδεις αρχές της συγχρόνου φιλελεύθερης Δημοκρατίας, έχει ήδη καταγράψει σημαντική δράση στην Ευρώπη. Μεταξύ του 1985 και 1986 σε 11 βομβιστικές επιθέσεις ομάδων υποστηριζομένων από το Ιράν στο Παρίσι εφονεύθησαν 13 και τραυματίστηκαν 255. Στην ίδια πόλη το 1995, εξερράγη βόμβα στο μετρό προκαλώντας 8 θύματα. Το 2004 κτυπήθηκαν τραίνα στην Μαδρίτη με 191 θύματα ενώ το 2005 επιθέσεις κατά τρένων και λεωφορείων στο Λονδίνο προέκάλεσαν 52 θανάτους.

Η ενεργός από την δεκαετία του 1990 παγκοσμιοποιημένη ισλαμική τρομοκρατία του Μπιν Λάντεν και της Αλ Κάϊντα έχει απερίφραστα κηρύξει τον πόλεμο «κατά της συμμαχίας των Χριστιανών σταυροφόρων και των Εβραίων». Κράτη όπως το Ιράν εξάγουν την ισλαμική τους επανάσταση εκτός συνόρων, υποστηρίζοντας οργανώσεις όπως η Χεσμπολά, η Χαμάς και η Ισλαμική Τζιχάντ με σύγχρονα όπλα και πετροδολάρια. Ιρανοί πολιτικοί έχουν προειδοποιήσει ότι σε περίπτωση ασκήσεως αυξημένης πίεσεως από την Δύση προς την χώρα τους, τουλάχιστον 40.000 βομβιστές αυτοκτονίας έχουν εκπαιδευθεί καταλλήλως και ευρίσκονται σε ετοιμότητα. Η στρατολόγηση αυτών στην Ευρώπη είναι δυνατή τόσο μεταξύ μουσουλμάνων μεταναστών, όσο και μεταξύ μουσουλμάνων ευρωπαίων πολιτών.³

Το 2004 ο Γενικός Επιθεωρητής της Γαλλικής Εκπαιδεύσεως Jean – Pierre Obin συνέταξε μελέτη μετά από διεξοδική έρευνα πέντε μηνών σε μεγάλο αριθμό σχολείων 20 Γαλλικών επαρχιών. Η εν λόγω μελέτη η οποία δεν δημοσιεύθηκε επισήμως, για ευνοήτους λόγους, διέρρευσε στο διαδίκτυο το 2005. Σύμφωνα με την έρευνα καταγράφεται εκτεταμένη και αποτελεσματική ισλαμοποίηση στις περιοχές των ισλαμικών «γκέτος» και αυστηρή συμμόρφωση με τις ισλαμικές επιταγές με χρήση βίας και εκφοβισμού τόσο κατά των μη Μουσουλμάνων, όσο και κατά ηπίων Μουσουλμάνων. Τα πρώτα θύματα της θρησκευτικής ακρότητος είναι τα κορίτσια τα οποία υποχρεώνονται σε σειρά περιορισμών και απαγορεύσεων όπως η ενδυμασία, ο κινηματογράφος, η πισίνα, το γυμναστήριο, τα καλλυντικά, ενώ υποχρεωτικός γάμος σε ηλικίες 14 ή 15 ετών, αποτελεί σύνθητες γεγονός. Μουσουλμάνοι μαθητές αρνούνται να μελετήσουν Βολταίρο ή να αναγνωρίσουν ακόμη και την ύπαρξη άλλων

θησκειών, να τραγουδήσουν, να ζωγραφίσουν πρόσωπα ή ορθές γωνίες που μοιάζουν με σταυρό, ενώ μισούν την «ιμπεριαλιστική» αγγλική γλώσσα. Σε κάποια σχολεία οι Μουσουλμάνοι μαθητές έχουν το δικαίωμα να συσσιτούνται σε χωριστά τραπέζια, να έχουν χωριστές τουαλέτες και να έχουν μεγάλο αριθμό δικαιολογημένων απουσιών κατά την περίοδο του ραμαζανίου, ενώ συγχρόνως πολλά σχολεία γίνονται στόχος επιθετικού προσηλυτισμού. Με πρακτικές σαν αυτές οι ακραίοι ισλαμιστές έχουν κατορθώσει να επιβάλλουν ειδική μεταχείριση για τους Μουσουλμάνους μαθητές, εμπαίζοντας τις Γαλλικές κοσμικές παραδόσεις και να θεωρούν ως επιθετική ενέργεια κάθε προσπάθεια ενσωματώσεως των στην Δυτική κοινωνία. Η μελέτη μεταξύ άλλων διαπιστώνει ότι η νέα γενεά Μουσουλμάνων, γεννημένων και μεγαλωμένων στην Ευρώπη, γαλουχούμενη (από οργανωμένες διεθνείς ισλαμικές οργανώσεις) με την πεποίθηση ότι αποτελούν μέρος ενός «μουσουλμανικού έθνους», αντιτίθεται σε οτιδήποτε εκπροσωπεί τον Δυτικό πολιτισμό, ερχόμενη σε πορεία συγκρούσεως με την δημοκρατική κοινωνία. Το φαινόμενο αυτό δεν συναντάται μόνο στη Γαλλία αλλά είναι άμεσα ορατό σε κάθε μεγάλο αστικό ευρωπαϊκό κέντρο.⁴

Η γαλούχηση των νεαρών Μουσουλμάνων της Ευρώπης επεκτείνεται και πέραν του σχολείου, με μέριμνα και χρηματοδότηση διεθνών ισλαμικών οργανώσεων, οι οποίες μέσω σειράς κανόνων, διδάσκουν τι αποτελεί halal (επιτρεπτό) και τι haram (απαγορευμένο). Μεταξύ άλλων οι νέοι αυτοί ενθαρρύνονται να μπούκοτάρουν κάθε προϊόν προερχόμενο από το Ισραήλ ή από εταιρείες θεωρούμενες ότι υποστηρίζουν το κράτος αυτό (π.χ. McDonalds, Coca Cola) και παράλληλα να προτιμούν συγκεκριμένα ισλαμικά προϊόντα. Επιπλέον οι ισλαμιστές προωθούν δυτικοτροπή σύγχρονη μουσική (π.χ. Μουσουλμάνοι rappers) για Μουσουλμάνους νέους, με επιλεγμένους στίχους υπέρ π.χ. του Οσάμα Μπιν Λάντεν και κατά της Δύσεως, ενώ παράλληλα προτείνουν ενδυματολογικές μόδες ισλαμικής εμπνεύσεως και κατασκευής.⁵

Το 2008 στο Ludwigshafen (στο Rhineland-Palatinate) εννέα Τούρκοι της Γερμανίας κάηκαν μετά από πυρκαϊά που εκδηλώθηκε στην οικία τους και το γεγονός έλαβε μακρά και ευρεία δημοσιότητα στα γερμανικά ΜΜΕ, ενώ ηγετικά στελέχη της γερμανικής πολιτικής έσπευσαν να καταδικάσουν το γεγονός και να κατευνάσουν την τουρκική κοινότητα. Παρά την έλλειψη ενδείξεως εμπρησμού, επετράπη στον Τούρκο Πρωθυπουργό Ταγίπ Ερντογάν να επισκεφθεί το σημείο του περιστατικού και να απαιτήσει από την Γερμανία να κάνει περισσότερα τόσο για την αποκάλυψη των αιτίων της πυρκαϊάς, όσο και για την προστασία της τουρκικής κοινότητας σε ολόκληρη την Γερμανία. Μερικές ημέρες αργότερα ο Ταγίπ Ερντογάν έθιξε εκ νέου την εθνική

κυριαρχία της Γερμανίας, όταν σε συγκέντρωση στην Κολωνία ανάμεσα σε 16.000 επευφημούντες και κραδαίνοντες τουρκικές σημαίες Τούρκους της Γερμανίας, Γαλλίας, Βελγίου και Ολλανδίας, τους καλούσε να μην απωλέσουν την γλώσσα και πολιτιστική τους κληρονομιά καθώς και να αντισταθούν στην αφομοίωση με την Δύση, χαρακτηρίζοντας την αφομοίωση ως έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Επιπλέον ο Τούρκος Πρωθυπουργός παρότρυνε τους Τουρκικής καταγωγής κατοίκους της Ευρώπης να διεκδικούν με αυτοπεποίθηση τα συμφέροντά τους και να επιδιώκουν όπως εκλέγονται ως Δήμαρχοι και ως μέλη των εθνικών κοινοβουλίων των χωρών διαμονής των. Η χλιαρή έως ανύπαρκτη γερμανική αντίδραση στην εν λόγω ωμή παρέμβαση στο εσωτερικό της αποτελεί ένδειξη του γενικότερου ευρωπαϊκού κλίματος που επικρατεί σήμερα ως προς τις Μουσουλμανικές μειονότητες.⁶

Τα σατυρικά σκίτσα του Μωάμεθ στην Δανία προέκλεσαν παγκόσμια πολιτιστική, πολιτική και οικονομική κρίση. Η Ισλαμική αντίδραση υπεραμυνόμενη της μουσουλμανικής πίστewς στην ουσία αποσκοπούσε (κατά τα πρότυπα του εσωτερικού των ισλαμικών χωρών), στην φίμωση του αναφαίρετου δικαιώματος της κριτικής και της ελευθερίας εκφράσεως στην Ευρώπη, τα οποία αποτελούν ιστορικές της κατακτήσεις, ενώ παράλληλα απαιτεί ελευθερία εκφράσεως για τους ακραίους Μουσουλμάνους ακόμη και εάν οι πεποιθήσεις τους υποσκάπτουν τις θεμελιώδεις ευρωπαϊκές αρχές. Ο πρώην Πρωθυπουργός της Δανίας και νυν Γενικός Γραμματέας του NATO Fogh Rasmussen έχει υποστηρίξει την άποψη ότι δεν πρέπει να γίνονται αποδεκτοί στην χώρα άνθρωποι οι οποίοι έρχονται μόνο για να εκμεταλλευτούν τα πλεονεκτήματα που τους παρέχει το κράτος αυτό όπως εργασία, ασφάλιση, ιατρική περίθαλψη κ.λ.π.. Οι άνθρωποι αυτοί θα πρέπει, στα πλαίσια της ενσωματώσεώς των, να έχουν τα ίδια δικαιώματα αλλά και υποχρεώσεις με κάθε άλλο Δανό πολίτη. Παράλληλα το νεοσυσταθέν κόμμα στην Δανία SIAD (Stop to Islamization of Denmark), απαιτεί την απαγόρευση επικλήσεως και εφαρμογής παραγράφων του Κορανίου, οι οποίες αντιτίθενται στο Σύνταγμα της Δανίας (τα άρθρα 67 – 69 του Δανικού Συντάγματος επιτρέπουν την ελευθερία της λατρείας, με την προϋπόθεση ότι αυτή ενασκειείται στα πλαίσια του νόμου και δεν διαταράσσει την δημόσια τάξη).⁷

Πριν μερικούς μήνες, μετά από δημοψήφισμα, οι Ελβετοί απεφάσισαν να απαγορευθεί οιαδήποτε νέα κατασκευή μιναρέ στην χώρα τους (τώρα υπάρχουν τέσσερα τζαμιά με μιναρέ σε ολόκληρη την χώρα). Σύμφωνα με τον Walter Wobman του πολιτικού κόμματος SVP (Swiss People's Party) «Ο μιναρές είναι το σύμβολο ισχύος του πολιτικού Ισλάμ και του

νόμου της Σαρία...Επιδιώκουμε απλώς να σταματήσουμε την περαιτέρω ισλαμοποίηση της Ελβετίας». Την άποψη αυτή δεν συμμερίζονται μόνο άτομα ακροδεξιών πεποιθήσεων αλλά και αριστεροί οπαδοί του κοσμικού κράτους, καθώς και άτομα φεμινιστικών αντιλήψεων.⁸

Μεγάλος νικητής των Δημοτικών εκλογών του Μαρτίου 2010 στην Ολλανδία, ήταν το Ακροδεξιό Κόμμα της Ελευθερίας (PVV) του Γκέερτ Βίλντερς, ο οποίος χαρακτηρίζει το Ισλάμ ως φαινόμενο ανάλογο του φασισμού και συγκρίνει το Κοράνι με το «ο Αγών μου» του Αδόλφου Χίτλερ.⁹ Ο ίδιος πολιτικός με την κινηματογραφική του ταινία «FITNA» παρουσίασε την κατ' αυτόν αληθινή φύση του ακραίου ισλαμισμού, ως προειδοποίηση για τους Ευρωπαίους. Γιά τις ενέργειες και απόψεις του αυτές αντιμετώπισε κατηγορίες από δικαστήριο του Άμστερνταμ το 2008, για πρόκληση των θρησκευτικών αισθημάτων των Μουσουλμάνων και για ενστάλαξη μίσους, όταν ταυτόχρονα οι Ολλανδικές αρχές στο όνομα της πολυπολιτισμικότητας εξαιρούν τους ιμάμηδες όταν προτρέπουν στον φόνο «απίστων».

Στο Βέλγιο του μισού εκατομμυρίου μουσουλμάνων, απαγορεύθηκε πρόσφατα στις μουσουλμάνες γυναίκες να φέρουν δημοσίως νικάμπ (αφήνει μία σχισμή για τα μάτια) και μπούργκα, καθ' όσον θεωρούνται ενδυμασίες σύμβολα του ακραίου φονταμενταλισμού, που περιορίζουν τα δικαιώματα των γυναικών, προσβάλλουν την αξία της επικοινωνίας και δεν συνάδουν με τις Δυτικές πολιτιστικές αντιλήψεις. Το παράδειγμα του Βελγίου πρόκειται σύντομα να ακολουθήσει και η Γαλλία η οποία ήδη προετοιμάζει το σχετικό νομοσχέδιο (απαγορεύεται ήδη στην Γαλλία η ισλαμική μαντίλα στα σχολεία και τις δημόσιες υπηρεσίες) και συζητείται ακόμη η εφαρμογή του στην Δανία, Ολλανδία και Γερμανία. Στην Β. Ιταλία η ισλαμική αυτή ενδυμασία έχει απαγορευθεί εμμέσως, βάσει παλαιού νόμου ο οποίος απαγορεύει την χρήση μάσκας δημοσίως. Στην Μ. Βρετανία η απαγόρευση της ισλαμικής μαντήλας στα σχολεία ισχύει μερικώς.¹⁰

Σε κάθε μορφή πολέμου και ιδιαίτερα στον εμφύλιο, καταγράφονται περιπτώσεις ανεξέλεγκτης βίας και σπάνια οι κατηγορίες βαρύνουν αποκλειστικά την μία πλευρά. Στην περίπτωση της Βοσνίας η βία των χριστιανών Σέρβων μονοπώλησε τα Δυτικά Μ.Μ.Ε και σύντομα η κοινή γνώμη γνώριζε μονομερώς και με κάθε λεπτομέρεια την περίπτωση της Σρεμπρένιτσας. Με πράσινο φως κυρίως των Η.Π.Α., χιλιάδες ακραίοι ισλαμιστές από ολόκληρο τον ισλαμικό κόσμο και κυρίως το Ιράν, εισέρρευσαν στην χώρα αυτή και σταδιακά εφόρυσαν με βαρβαρότητα περί τα 4.000 γυναικόπαιδα και ηλικιωμένους χριστιανούς Σέρβους. Σύμφωνα με αναφορά Ρεπουμπλικανικής πολιτικής επιτροπής του 1997

(<http://rpc.senate.gov/releases/1997/iran.htm>) ακραίες ισλαμικές δυνάμεις (από το Μπρουνεϊ, Μαλαισία, Πακιστάν, Σαουδική Αραβία, Σουδάν, Τουρκία) και κυρίως από το Ιράν, ασκούν επιρροή στην Βοσνιακή κυβέρνηση, συμμετέχουν ενεργώς στο βοσνιακό δίκτυο πληροφοριών και προωθούν την ισλαμική επανάσταση στην Ευρώπη.¹¹ Σύμφωνα με την Eliza Manningham-Buller, Γενική Διευθύντρια της υπηρεσίας ασφαλείας MI5, Βρεττανοί πράκτορες έχουν μέχρι στιγμής αποκαλύψει 30 μεγάλες τρομοκρατικές επιχειρήσεις με στόχο την Ευρώπη, τις οποίες η Αλ Κάιντα σχεδιάζει από τα Βαλκάνια, ενώ συγχρόνως παρακολουθούν περί τους 1600 ισλαμιστές.

Ο L. Vidino¹², επισημαίνει ότι η Ευρώπη σήμερα αντιμετωπίζει πυραμιδοειδή τριμερή απειλή από το ριζοσπαστικό Ισλάμ, από την οποία η τρομοκρατία που ευρίσκεται στην κορυφή, είναι εμφανής και άμεση αλλά όχι απαραίτητως η πλέον επικίνδυνη. Οι λίγες χιλιάδες βίαιοι αυτοί οπαδοί της «jihad», ευρίσκονται διασκορπισμένοι στην ευρωπαϊκή ήπειρο, προκαλούν ανοικτά τις κοινωνίες και έχουν την θέληση να χυθεί αίμα για την επίτευξη των σκοπών τους. Εν τούτοις κάτω από αυτούς ευρίσκεται ένα σύνολο ομάδων και δικτύων οι οποίοι είναι δυνατόν να αποκληθούν «ειρηνικοί επαναστάτες», δεδομένου ότι απορρίπτουν ανοικτά κάθε σύστημα διακυβερνήσεως στο οποίο δεν κυριαρχεί ο ισλαμικός νόμος (Σαρία) αλλά δεν καταφεύγουν σε βίαια μέσα (τουλάχιστον ανοικτά) για την επιβολή των απόψεών τους. Τέλος η βάση της απειλητικής πυραμίδος και η πολυπληθέστερη αποτελείται από ομάδες οι οποίες δημοσίως στηρίζουν την δημοκρατία και την ενσωμάτωση των Μουσουλμανικών κοινοτήτων στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι αλλά ήσυχα και σταδιακά εργάζονται για την ριζοσπαστικοποίηση του Μουσουλμανικού πληθυσμού της Ευρώπης. Επί του παρόντος η Ευρώπη έχει στραφεί στο πρώτο τμήμα της απειλής ενώ εμφανίζεται ανέτοιμη στην αντιμετώπιση των υπολοίπων

ΙΣΛΑΜ – ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ.

Μία εξέταση του τρόπου διακυβερνήσεως και της κοινωνίας του ισλαμικού κόσμου του χθες και του σήμερα αποκαλύπτει ότι οι ισλαμικές κοινωνίες στερούνται δημοκρατικών καταβολών όπως τουλάχιστον αυτές γίνονται αντιληπτές από την Δύση. Είναι ιδιαίτερα δυσχερές να υποστηριχθεί η άποψη ότι το Ισλάμ και το Δυτικό δημοκρατικό μοντέλο διακυβερνήσεως είναι συμβατά. Αν και το θέμα αυτό επιδέχεται εκτενούς ανάλυσεως, συνοπτικά είναι δυνατόν να λεχθεί ότι αποτελεί δημοκρατική προϋπόθεση η λαϊκή κυριαρχία και ο διαχωρισμός της θρησκείας από το κράτος (κατά τον Α. Lincoln δημοκρατία είναι η διακυβέρνηση των πολιτών, προερχομένη από τους πολίτες, για τους πολίτες). Στην

περίπτωση του Ισλάμ η προϋπόθεση αυτή είναι ανέφικτη, καθ' όσον ο θεϊκός ισλαμικός νόμος (Σαρία) υπερέχει και υπερισχύει έναντι οιαδήποτε άλλου ανθρωπίνης προελεύσεως. Συνέπεια του γεγονότος αυτού είναι η άμεση σύνδεση της νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας του κράτους με τους θρησκευτικούς κώδικες.

Η περιγραφή και ανάλυση του Ισλάμ ως θρησκείας και η σύγκριση αυτού με άλλες θρησκείες εκφεύγει του ενδιαφέροντος του παρόντος άρθρου και εμπίπτει στην αρμοδιότητα της θεολογίας και θρησκευτολογίας. Το Ισλάμ κρίνεται εδώ ως ιδεολογία και ως σύστημα που επιδιώκει την πολιτική και κοινωνική κυριαρχία, στις γεωγραφικές σφαίρες επιρροής του, καθώς και την αυτονόμηση και εξάπλωσή του στις περιοχές στις οποίες αποτελεί μειοψηφία. Το πρόβλημα δημιουργεί μάλλον η ισλαμική ιδεολογία και όχι η ισλαμική τρομοκρατία η οποία είναι μία από τις τακτικές της.

Ισλαμιστής είναι αυτός ο οποίος χρησιμοποιεί το Ισλάμ στην σύγχρονη πολιτική πρακτική προκειμένου να αποκτήσει ισχύ ή να ασκήσει ισχύ με τέτοιο τρόπο ώστε η αντίληψή του περί του Ισλάμ να ευρίσκεται σε προτεραιότητα τείνοντας προς αποκλειστικότητα, έναντι οιασδήποτε άλλης πολιτικής ιδεολογίας.¹³ Σύμφωνα με παρεμφερή ορισμό ο όρος «Ισλαμιστής», αναφέρεται στους Μουσουλμάνους οι οποίοι θεωρούν το Ισλάμ ως ενιαίο σύνολο ιδεών, αξιών, αντιλήψεων και πρακτικών, εντός των οποίων συμπεριλαμβάνονται όλες οι πτυχές της ζωής.¹⁴ Ο Ισλαμισμός αποτελεί μορφή πολιτικής φιλοσοφίας, πολιτικού ή και εθνικιστικού κινήματος το οποίο συμπεριλαμβάνει αριθμό διακριτών Ισλαμικών ομάδων που κυμαίνονται από μετριοπαθείς έως ακραίες, με κύρια διαφορά μεταξύ τους τις μεθόδους αποκτήσεως της πολιτικής ισχύος που επιδιώκουν. Οπουδήποτε εν τούτοις οι ισλαμιστές κατέλαβαν την εξουσία, η διακυβέρνηση υπήρξε τυρρανική και βίαια προς τους υπηκόους της, προέκλεσε οικονομική συρρίκνωση, διακρίσεις και περιορισμούς των γυναικών και των μη Μουσουλμάνων καθώς και εθνικές καθάρσεις.

Η Δύση έχει πρόσφατες ιστορικές μνήμες από παρόμοιες «μεσσιανικές» ακραίες και ουτοπικές ιδεολογίες, όπως ο φασισμός και ο κομμουνισμός. Οι ιδεολογίες αυτές κατά τον 20^ο αιώνα χρησιμοποίησαν συγκεκριμένα μη αμφισβητούμενα βιβλία και συγγράμματα για να θεμελιώσουν την «νομοτελειακή» θεωρία της διαμορφώσεως του μέλλοντος των λαών, η οποία θα τους νομιμοποιούσε να εξαγάγουν την ιδεολογία αυτή και να καταλάβουν βιαίως και με μηδενική ανοχή, διαφωνούντα κράτη και έθνη, προκειμένου να αποκτήσουν απόλυτη ισχύ και παγκόσμια ηγεμονία. Στην περίπτωση του Ισλάμ η ιδεολογία προέρχεται από τον Ισλαμικό

Νόμο ο οποίος αποτελεί ένα ογκώδες νομικό σύστημα το οποίο πρόσφατα (αρχές 20^{ου} αιώνας), οι ισλαμιστές έχουν προεκτείνει λεπτομερώς σε κάθε δυνατή κατεύθυνση του ανθρωπίνου βίου (π.χ. πολιτική, διακυβέρνηση, οικονομία, εκπαίδευση, σεξ, διαπαιδαγώγηση κ.λ.π.). Βασική αρχή της είναι ότι για οιοδήποτε ερώτημα ή πρόβλημα, το Ισλάμ διαθέτει την απάντηση και αποτελεί την λύση. Κάθε άποψη, μέθοδος και εξέλιξη εκτός Ισλάμ είναι απορριπτέα, εκτός της Δυτικής στρατιωτικής και ιατρικής τεχνολογίας.

Σε συμβολικό επίπεδο ο Μωάμεθ αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα δημοκρατικής ασυμβατότητας. Ενώ υπάρχουν περιπτώσεις Δυτικών πολιτικών που επικαλούνται μεταξύ άλλων την θρησκεία προκειμένου να αυτοπροσδιορισθούν, ο Μωάμεθ, ως ταυτόχρονα πολιτικός και πολεμιστής ομιλεί εν ονόματι του Θεού και οι Μουσουλμάνοι εκτελούν με τυφλή πίστη τις εντολές του. Το Ισλάμ αυτοαποκαλείται τέλειο, πλήρες, παγκόσμιο και αιώνιο απορρίπτοντας έτσι κάθε προοπτική εξέλιξεως, μετασηματισμού και αναθεωρήσεως. Σύμφωνα με παλαιστίνιο Ιμάμη, η συμμετοχή σε εκλογές και θεσμούς λαϊκών αντιπροσώπων (π.χ. κοινοβούλιο), ισοδυναμεί με δέσμευση αντικατάστασεως του νόμου του Αλλάχ από ανθρωπίνους νόμους και για τον λόγο αυτό η Δυτικού τύπου Δημοκρατία δεν μπορεί να είναι αποδεκτή.¹⁵

Πολλοί Μουσουλμάνοι της Ευρώπης διατείνονται ότι δεν είναι ισλαμιστές (δηλαδή ότι δεν επιθυμούν να ισλαμοποιήσουν την Ευρώπη) αλλά ότι προσπαθούν να εναρμονίσουν τις διαφορετικές αντιλήψεις τους με τους Ευρωπαίους και να συμπεριληφθούν στην ευρύτερη κοινότητα, με αμοιβαία αναγνώριση των διαφορών και διατήρηση του δικαιώματος επιλογής να αισθάνονται υπερήφανοι για την Ισλαμική τους ταυτότητα. Επιπλέον υποστηρίζουν ότι δεν τους ενοχλεί να ζουν σε κοσμική κοινωνία. Εν τούτοις οι περισσότεροι από αυτούς αυτοπροσδιορίζονται με την θρησκεία τους και προωθούν τα δικαιώματα των Ευρωπαίων Μουσουλμάνων.

Η ισλαμική ενδυμασία για τους περισσότερους Δυτικούς είναι ανεκτή και σεβαστή στα πλαίσια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θεωρούμενη ως απλή συνήθεια ή παράδοση μερίδας μεταναστών. Για τους Μουσουλμάνους η ενδυμασία ενέχει πολιτικό, θρησκευτικό και πολιτιστικό χαρακτήρα αφού αποτελεί σύμβολο μη αφομοιώσεως και μέτρο μεταξύ δυτικοποίησεως και ισλαμοποίησεως αυτών.

Αρκετοί Δυτικοί διέπρατταν το σφάλμα να κρίνουν τον ισλαμισμό σύμφωνα με το δικό τους σύστημα αξιών και να τον κατατάσσουν απλώς

στις υφιστάμενες θρησκείες, υποβαθμίζοντας το γεγονός ότι πρόκειται για ιδεολογία με αλληλένδετες πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές προεκτάσεις. Αυξάνονται εν τούτοις σήμερα όλο και περισσότερο οι Δυτικοί πολίτες που διατείνονται ότι το Ισλάμ ως πολιτική ιδεολογία είναι περισσότερο επικίνδυνο για τις Δημοκρατίες από την τρομοκρατική Αλ Κάιντα. Το Ισλάμ προωθεί την θέση του καθημερινά σε τομείς όπως οι διεθνείς οργανισμοί και διεθνές εμπόριο και επιπλέον κερδίζει ψυχές στον Αραβικό κόσμο, σε κράτη της Ασίας καθώς και μεταξύ των μουσουλμανικών μειονοτήτων της Δύσεως. Στις χώρες που επικρατεί οι πολιτικές ελευθερίες, η ισότητα έναντι του νόμου (για τις θρησκευτικές και εθνικές μειονότητες), η ελευθερία σκέψης και εκφράσεως, καθώς και η θρησκευτική ελευθερία σταματούν. Οι παραβάτες υφίστανται εκφοβισμό ο οποίος απειλεί ανά πάσα στιγμή ακόμη και την ζωή τους όπου και εάν ευρίσκονται.

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Σημαντική μερίδα Ευρωπαίων θεωρεί ότι η Ε.Ε. οφείλει να δεχθεί στους κόλπους της την Τουρκία, υπό τον φόβο απομακρύνσεώς της από την Δυτική επιρροή, μετά από ενδεχόμενη επικράτηση του Ισλαμικού φονταμενταλισμού. Τίποτε εν τούτοις δεν εγγυάται ότι μία «ευρωπαϊκή» Τουρκία θα υιοθετήσει το Δυτικό σύστημα αξιών, αφού η μέχρι στιγμής πρακτική της δεικνύει περιφρόνηση και μη τήρηση των κειμένων, συμβάσεων και διακηρύξεων του Ο.Η.Ε., του Συμβουλίου της Ευρώπης, του ΟΑΣΕ και της συμφωνίας του Ελσίνκι, τα οποία έχει υπογράψει.

Σε αντίθεση με την Ευρώπη, η «κοσμικότητας» της Τουρκίας δεν προήλθε από κοινωνικές εξελίξεις και επαναστάσεις αλλά επεβλήθη από τον Κεμάλ Ατατούρκ σε έναν πληθυσμό με βαθιές ισλαμικές ρίζες. Σήμερα το συνταγματικά κοσμικό τουρκικό κράτος παρουσιάζει στην πράξη πολλές θεσμικές αδυναμίες στον τομέα της «ανοικτής κοινωνίας» και της Δημοκρατίας. Ο τουρκικός νόμος δεν εγγυάται την ελευθερία εκφράσεως καθώς και την θρησκευτική ελευθερία. Οι κατά καιρούς μεταρρυθμίσεις παραμένουν μέχρι στιγμής περισσότερο διακοσμητικές παρά ουσιαστικές.¹⁶ Παρά την ανασύνθεση του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας (το οποίο πρακτικά εξουσιάζει το κοινοβούλιο) το 2004, σύμφωνα με την οποία οι στρατιωτικοί είναι πλέον μειοψηφία και δεν προεδρεύουν αυτού, η Τουρκία είναι λιγότερο δημοκρατική από πριν, με ευθύνη του κυβερνώντος κόμματος της Δικαιοσύνης και ανάπτυξης (ΑΚΡ). Το κόμμα αυτό ενώ αποστασιοποιείται από το πολιτικό Ισλάμ, ταυτόχρονα υιοθετεί ισλαμική πολιτική, ισλαμικές αξίες και χρησιμοποιεί προκλητική γλώσσα κατά των Χριστιανών.

Ο Zeyno Baran του Ινστιτούτου Hudson θεωρεί ότι οι φραστικές δεσμεύσεις του κόμματος ΑΚΡ ως προς την Δημοκρατία δεν οφείλονται στην φιλοσοφική του ταύτιση με τις αρχές της αλλά μάλλον στην διαπίστωση ότι οι δημοκρατικές εκλογικές διαδικασίες έχουν αποδειχθεί ο ευκολότερος και πλέον νομιμοποιημένος τρόπος αποκτήσεως της εξουσίας.¹⁷ Σύμφωνα με εκτιμήσεις η τουρκική επιδίωξη εντάξεώς της στην Ε.Ε. δεν αποβλέπει στην πολιτιστική της ομογενοποίηση και την επιθυμία της να υιοθετήσει τις ευρωπαϊκές αξίες αλλά κυρίως στην αποφυγή της πολιτικής και οικονομικής περιθωριοποίησεως της χώρας αυτής καθώς και στην εξισορρόπηση του στρατηγικού ισοζυγίου της με την Ρωσία. Είναι γεγονός ότι κατά τα τελευταία έτη οι βασικοί εκπρόσωποι του ισλαμικών καταβολών κόμματος της Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) Κοι Ερντογάν (Πρωθυπουργός), Γκιούλ (Πρόεδρος της Δημοκρατίας προερχόμενος από το κόμμα αυτό) και Νταβούτογλου (Υπουργός Εξωτερικών), έχουν οδηγήσει την Τουρκία σε αποδυτικοποίηση και σε αποκλίνουσα τροχιά από το υφιστάμενο ημικοσμικό κράτος και τις αρχές του κεμαλισμού. Μερικές ενδείξεις της αλλαγής αυτής είναι οι ακόλουθες:

- Στα πλαίσια της θεωρίας του «στρατηγικού βάθους» και του συνδυασμού ισλαμισμού και νεο-Οθωμανισμού, η Τουρκία έχει αναβαθμίσει σημαντικά τις σχέσεις της με την Συρία, το Ιράν και Παλαιστινιακές Οργανώσεις, με αντίστοιχη υποβάθμιση των σχέσεών της με το Ισραήλ. Παράλληλα προσπαθεί να καθιερωθεί ως κεντρικός διαμεσολαβητής μεταξύ Δύσεως και μουσουλμανικών κρατών της Μ. Ανατολής, της Κ. Ασίας και του Καυκάσου. Τέλος προβάλλει με κάθε τρόπο την μουσουλμανική και Οθωμανική της αλληλεγγύη σε μουσουλμανικές μειονότητες τόσο των Βαλκανίων, όσο και της υπολοίπου Ευρώπης.
- Μετά την 11^η Σεπτεμβρίου 2001, η Τουρκία έχει καταστεί κέντρο «ξεπλύματος» δισεκατομμυρίων δολλαρίων «πράσινου χρήματος» το οποίο η Σαουδική Αραβία και άλλες χώρες του Κόλπου απέσυραν από τις Η.Π.Α. και εν συνεχεία αξιοποιούν σε επιχειρηματικές δραστηριότητες, των οποίων τα εισοδήματα διατίθενται σε ύποπτες επενδύσεις ισλαμικής εμπνεύσεως.¹⁸
- Στο τουρκικό εκπαιδευτικό σύστημα, η κοσμικού τύπου εκπαίδευση εξισώνεται και υποσκελίζεται σταδιακά από ισλαμικά σχολεία «imam hatip» και άλλα ανάλογα ιδρύματα, στα οποία οι μαθητές διδάσκονται την «ορθόδοξη» ερμηνεία του Κορανίου. Τα όρια ηλικίας εισαγωγής μαθητών στα εν λόγω σχολεία έχουν κατέλθει με πρωτοβουλία του κόμματος ΑΚΡ, από 12 σε 4 ετών. Από τα ισλαμικά αυτά σχολεία κατά το 2005, απεφοίτησαν περί τους 1.215.000 μαθητές (ο Τ. Ερντογάν είναι απόφοιτος ισλαμικής

σχολής). Επιπλέον έχει καταργηθεί η παλαιά απαγόρευση της «μαντίλας» στο σύνολο των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της χώρας.¹⁹

- Δεκάδες χιλιάδες κοσμικοί υπάλληλοι του κυβερνητικού, εκπαιδευτικού και δικαστικού τομέως έχουν αντικατασταθεί από αντιστοίχους ισλαμικών πεποιθήσεων, ενώ διατηρούνται αμείωτες οι διακρίσεις έναντι θρησκευτικών και εθνικών μεινοτήτων όπως οι Αλεβίδες (μουσουλμανική αίρεση την οποία ασπάζεται περί το 1/3 του τουρκικού πληθυσμού) και οι Κούρδοι.
- Υπό το πρόσχημα των «μεταρρυθμίσεων», η κυβέρνηση αποκτά κεφάλαια και επιχειρήσεις από τράπεζες ανήκουσες σε επιχειρηματίες προσκείμενους στην αντιπολίτευση, επ ωφελεία «ισλαμικών τραπεζών» συνδεδεμένων με την Σαουδική Αραβία. Στο αυτό «μεταρρυθμιστικό» πλαίσιο το κόμμα ΑΚΡ επιχειρεί να κυριαρχήσει στα ΜΜΕ και την βιομηχανία, ενώ αφαιρεί σταδιακά το κοσμικό ελεγκτικό ρόλο από τις Ένοπλες Δυνάμεις. Κάθε αντιπολιτευτική φωνή εκλαμβάνεται ως υποστηρίζουσα τους στρατιωτικούς και αντιμετωπίζεται αναλόγως.
- Κατά τα τελευταία έτη έχει ενταθεί το αντιδυτικό και ιδιαίτερα το αντιαμερικανικό αίσθημα της τουρκικής κοινής γνώμης.

Ο Πρόεδρος της Ε.Ε. Herman van Rompuy έχει δηλώσει στο παρελθόν ότι «η Τουρκία δεν αποτελεί μέρος της Ευρώπης και ουδέποτε θα καταστεί μέρος της. Η συμπερίληψη της Τουρκίας στην Ε.Ε. δεν θα πρέπει να θεωρείται ως μία ακόμη ευρωπαϊκή επέκταση του παρελθόντος. Οι εν ισχύει αξίες στην Ευρώπη που αποτελούν και θεμελιώδεις αξίες του Χριστιανισμού, θα αποδυναμωθούν με την είσοδο μίας μεγάλης ισλαμικής χώρας όπως η Τουρκία».²⁰ Πέραν αυτού η Τουρκία ως μέλος της Ε.Ε., έχοντας διπλασιάσει τον πληθυσμό της από το 1970 και με ανεργία από 20 έως 30% θα δημιουργούσε τεράστιο και ανεξέλεγκτο μεταναστευτικό ρεύμα πληθυσμού, μικρής κυρίως ηλικίας, προς μία γηράσκουσα Ευρώπη με υψηλά βιοτικά δεδομένα. Το ρεύμα αυτό, βάσει της μέχρι στιγμής εμπειρίας (υφιστάμενες τουρκικές μειονότητες, προτροπές και πρακτικές τουρκικής κυβερνήσεως) δεν θα αφομοιώνετο αλλά θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις δυσμενών πολιτισμικών και κοινωνικών εξελίξεων στα ευρωπαϊκά κράτη με απρόβλεπτες συνέπειες.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πέραν των αποδεδειγμένως ανυπέρβλητων δυσχερειών αφομοιώσεως μουσουλμανικών μειονοτήτων σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα, οι οποίες έχουν περιγραφεί ανωτέρω, η Ελλάς αντιμετωπίζει επιπρόσθετο κίνδυνο

προερχόμενο τόσο από την δυσανάλογα μεγάλη, σε σχέση με τον πληθυσμό της, εισροή μουσουλμάνων μεταναστών, όσο και από την άμεση γειτνίασή της με μουσουλμανικές χώρες ή χώρες με ισχυρή μουσουλμανική μειονότητα, οι οποίες είτε απειλούν ευθέως την εθνική της κυριαρχία, είτε διατηρούν αλυτρωτικές βλέψεις εναντίον της. Είναι γνωστό ότι τόσο η Τουρκία όσο και αριθμός βαλκανικών κρατών ισχυρίζονται ότι έχουν δικές τους μειονότητες στην χώρα μας, προκειμένου να στοιχειοθετήσουν κυριαρχικές διεκδικήσεις. Η νομιμοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων μουσουλμάνων μεταναστών και κυρίως η απόκτηση από αυτούς της ελληνικής ιθαγένειας σε συνδυασμό με την υπεργεννητικότητά τους και το αντίστοιχο γνωστό εθνικό δημογραφικό μας πρόβλημα, πρόκειται να δημιουργήσουν εκρηκτικό μίγμα στο άμεσο μέλλον το οποίο θα καταστήσει τους Έλληνες μειονότητα στην χώρα τους και θα ενισχύσει δραματικά τις διεκδικήσεις γειτονικών κρατών. Έχει έμπρακτα αποδειχθεί ότι σε κάθε μουσουλμανική μειονότητα, ακόμη και στις φερόμενες ως «ήπιες», δεν υπάρχουν δομές και ανασχετικοί μηχανισμοί παρεμποδίσεως των φανατικών και ακραίων υποστηρικτών του Ισλάμ.

Η μετανάστευση γενικότερα στην Ελλάδα δεν θα πρέπει να αντιμετωπίζεται μόνο με ανθρωπιστικούς όρους και οικονομικούς όρους οφελιμότητας (και αυτοί ακόμη επιδέχονται σοβαρών επιφυλάξεων και είναι συζητήσιμοι). Στην μεταναστευτική πολιτική θα πρέπει να συνυπολογίζονται οι μεσοπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στην εθνική κυριαρχία, την κοινωνική συνοχή, τις Ένοπλες Δυνάμεις, την εγκληματικότητα και τα πάσης μορφής συμφέροντα των γηγενών ελλήνων πολιτών.

Η Ελλάς αποτελεί κύρια πύλη εισόδου λαθρομεταναστών στην Ευρώπη από την Ασία και την Β. Αφρική. Επισήμως η ελληνική κυβέρνηση αναφέρεται σε 700.000 νομιμοποιημένους λαθρομετανάστες, δίχως επί μέρους αναφορές σε εθνικότητα και θρησκεία. Σύμφωνα με εκτιμήσεις υπάρχουν σήμερα στην χώρα μας τουλάχιστον 1.5 εκατομμύριο Μουσουλμάνοι, όταν το ποσοστό των ελλήνων ηλικιωμένων έχει ξεπεράσει το 20% , οι θάνατοι υπερτερούν των γεννήσεων, ανά την επικράτεια κλείνουν σχολεία ελλείψει μαθητών και οι αποδόσεις των κλάσεων στις Ένοπλες Δυνάμεις έχουν προσλάβει δραματικό χαρακτήρα. Η πράξη έχει αποδείξει ότι οι θεωρίες δήθεν διανοουμένων περί πολυπολιτισμικών κρατών και κοινωνιών (στο παρελθόν μόνο ταραχώδεις πολυπολιτισμικές αυτοκρατορίες υπήρξαν και αυτές δεν διακυβερνήθηκαν με το δημοκρατικό καθεστώς των σημερινών εθνών κρατών αλλά με σιδηρά πυγμή) αποτελούν ουτοπικούς εξωραϊσμούς υπαρκτών προβλημάτων τα οποία στην χώρα μας προσλαμβάνουν τον

χαρακτήρα εθνικής απειλής επιβιώσεως, τις επιπτώσεις της οποίας θα κληθούν να αντιμετωπίσουν τα παιδιά μας.

Τα ελληνικά κόμματα εξουσίας, προωθούν με εμμονή και ενθουσιασμό (έστω και υπό προϋποθέσεις) την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. και πιέζουν προς τούτο τους σκεπτικούς και ρεαλιστές ευρωπαίους. Όσο περισσότερο αυξάνονται οι έμπρακτες απειλές της Τουρκίας κατά της εθνικής κυριαρχίας, τόσο εντονότερα τα ελληνικά κόμματα προσπαθούν να την εξευμενίσουν παρέχοντας εκδούλευση στην πολιτική εισόδου της στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Ουδείς εν τούτοις εκπρόσωπος των κομμάτων αυτών δεν έχει απαντήσει αξιόπιστα και ευθέως, μέχρι στιγμής στα ακόλουθα ερωτήματα:

- Ποιός εγγυάται ότι μία ευρωπαϊκή Τουρκία θα αποστεί των σημερινών διεκδικήσεών της, δεδομένων των περιφερειακών φιλοδοξιών της, του κεντρικού ρόλου που θα διαδραματίζει στην Ε.Ε., καθώς και της απουσίας θεσμικών ευρωπαϊκών εγγυήσεων έμπρακτης υποστηρίξεως των ελληνικών θέσεων;
- Με ποιό τρόπο θα αποτραπεί η ειρηνική σταδιακή οικονομική και πληθυσμιακή κατάληψη των ανατολικών νήσων του Αιγαίου και της Θράκης (κατά τα πρότυπα του Κοσσυφοπεδίου), δεδομένης της εκεί δημογραφικής ελληνικής πραγματικότητας και των τάσεων αυτής;(εκατομμύρια Τούρκων στην Κωνσταντινούπολη και τις δυτικές ακτές της Μ. Ασίας αναμένουν το πράσινο φως για την ειρηνική εισβολή τους).

Η μεταπολιτευτική διακυβέρνηση της Ελλάδος υπήρξε μία σειρά χαμένων ευκαιριών με αποτέλεσμα την σημερινή τραγική κατάσταση της χώρας, λόγω του ερασιτεχνισμού, της αναβλητικότητας, της διαφθοράς, της αναξιοκρατίας και της θεωρίας του «πολιτικού κόστους» η οποία διακατείχε το πολιτικό μας σύστημα το οποίο περιέργως αδυνατεί μέχρι στιγμής να εντοπίσει και να τιμωρήσει ενόχους και συνενόχους. Έστω και τώρα, ενώπιον του κομβικού ζητήματος των μεταναστών και ειδικότερα των Μουσουλμάνων, το οποίο εκτιμάται ότι άπτεται των συμφερόντων επιβιώσεως του έθνους, τα πολιτικά κόμματα εξουσίας προτρέπονται να αναλάβουν τις ιστορικές ευθύνες τους και αφού επί τέλους πεισθούν για τις επικείμενες συμφορές, να ενεργήσουν από τώρα, βάσει στρατηγικού και συντονισμένου σχεδίου, προκειμένου σε 30 έτη από τώρα να μην ομιλεί η επόμενη γενεά για άλλη μία χαμένη εθνική ευκαιρία, υφιστάμενη τα καταλυτικά της αποτελέσματα.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συμπερασματικά ο Ισλαμισμός αποτελεί μία από τις κεντρικές παραμέτρους της διεθνούς πολιτικής. Αποτελεί την γενεσιουργό αιτία σημαντικών δυναμικών μετασχηματισμών και εξελίξεων σε πολλά σημεία του πλανήτη, συμπεριλαμβανομένης και της Ευρώπης. Το Ισλάμ ως θρησκεία και ιδεολογία είναι διεθνιστική και υπερεθνική, μέχρι στιγμής δε κάθε προσπάθεια δυτικοποίησής του έχει αποτύχει. Η σε εξέλιξη παγκοσμιοποίηση αποδυναμώνει τις δυτικές κοινωνίες και τις δομές τους, ενώ αφήνει αναλλοίωτο το Ισλάμ το οποίο την εκμεταλλεύεται για να εξαγάγει την ιδεολογία του.

Η ισλαμική κοινωνία είναι ασύμβατη με την Δυτική κοσμική κοινωνία για σειρά λόγων, κυριότερος των οποίων είναι η πίστη της πρώτης στην ανωτερότητα και ισχύ του αμετάβλητου θρησκευτικού (θεϊκού) νόμου των «ιερών βιβλίων και παραδόσεων» στις κοινωνίες, έναντι της προσηλώσεως και υποταγής των Δυτικών κοινωνιών στους νόμους τους οποίους η εκάστοτε δημοκρατικώς εκλεγμένη κυβέρνηση ψηφίζει κατά πλειοψηφίαν. Το Δυτικό αξιακό, πολιτισμικό και κοινωνικό πρότυπο καθώς και η Δυτική κοσμοαντίληψη εκλαμβάνονται ως υπαρξιακή απειλή από το Ισλάμ.

Η Ευρώπη στερείται ολοκληρωμένης στρατηγικής αντιμετώπισης του ισλαμικού κινδύνου, προϋπόθεση της οποίας είναι η απόφαση να απαντηθεί από την Ε.Ε. με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο το ευρύτερο ερώτημα «Επιθυμούμε μία Ευρώπη με το υφιστάμενο πολιτισμικό πλαίσιο το οποίο μέχρι στιγμής την ταυτοποιεί και την χαρακτηρίζει ή μία πολυπολιτισμική Ευρώπη;». Στην πρώτη περίπτωση η ευρωπαϊκή στρατηγική θα πρέπει να αποβλέπει στην άνευ ετέρας ενσωμάτωση/αφομοίωση κάθε μεταναστευτικού ρεύματος στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι (αφού πλέον ο μαζικός επαναπατρισμός κρίνεται ως μη ρεαλιστικός υπό τις τρέχουσες συνθήκες) καθώς και στον έλεγχο εισροής μεταναστών, ενώ στην δεύτερη περίπτωση η Ευρώπη δύναται απλώς να δέχεται και να παρακολουθεί την σε εξέλιξη παράλληλη ανάπτυξη στο εσωτερικό της διαφορετικών πολιτισμικών θυλάκων οι οποίοι, με την συνέργεια της δημογραφικής ανισομερούς ανάπτυξης, πρόκειται να γιγαντωθούν με την πάροδο του χρόνου.

Η μέχρι στιγμής ευρωπαϊκή προσπάθεια αντιμετώπισης της ισλαμικής απειλής εντός των τοιχών της περιορίζεται κυρίως σε σειρά προληπτικών και κατασταλτικών μέτρων κατά ενδεχομένων δυναμικών ενεργειών μουσουλμάνων εξτρεμιστών, καθώς και σε ποικιλία (ανά κράτος) περιοριστικών μέτρων εισόδου μεταναστών (τα οποία κρίνονται ως δειλά

και ανεπαρκή), ενώ δεν λαμβάνονται μέχρι στιγμής ιδεολογικά, κοινωνιολογικά και ψυχολογικά μέτρα (π.χ. συστηματική μελέτη, ενημέρωση και διαφώτιση επί των Δυτικών αξιών, καθώς και επί του αξιακού συστήματος του Ισλάμ) προκειμένου να αντιμετωπισθεί η ελεύθερη διάδοση των ισλαμικών ιδεών και ο ανεξέλεγκτος προσηλυτισμός του Κορανίου. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι οι ιδέες είναι αυτές που μετατρέπονται σε βομβιστικές ενέργειες.

Στα πλαίσια της αφομοίωσης κρίνεται βάσιμη η απαίτηση όπως οι μετανάστες οι οποίοι επιθυμούν όπως παραμείνουν μόνιμα στην Ευρώπη, εγκαταλείπουν τις πατρογονικές τους αντιλήψεις και τρόπο ζωής. Η Ευρώπη θα πρέπει εντός του πλαισίου των αγαστών σχέσεων που επιδιώκει με τον Μουσουλμανικό κόσμο, να τηρεί συγχρόνως διπλωματικούς κανόνες **αμοιβαιότητας** με αυτόν. Επί παραδείγματι εάν σε ισλαμικά κράτη απαγορεύεται η δημόσια εκφορά λόγου υπέρ των Δυτικών προτύπων/αξιών στο εκπαιδευτικό και κοινωνικό σύστημα ή επιβάλλεται σε Δυτικούς κατοίκους/επισκέπτες συγκεκριμένη ενδυμασία (π.χ. μακρύ φόρεμα και κάλυψη κεφαλής γυναικών) καθώς και συγκεκριμένος τρόπος συμπεριφοράς, το ίδιο κατ' αντιστοιχία θα πρέπει να ισχύει στην Ευρώπη για τους αντιστοιχούς Μουσουλμανικούς πληθυσμούς. Τυχόν άρνηση προσαρμογής θα πρέπει να θεωρείται ως πρόκληση και ασέβεια προς τον πολιτισμό της κοινωνίας που τους φιλοξενεί και να επισύρει την απέλαση των παραβατών. Ο μονομερής σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η μονόπλευρη ανοχή ελεύθερας διαδόσεως των ισλαμικών ιδεών στο εσωτερικό του Δυτικού κόσμου οδηγεί οφθαλμοφανώς σε αυτοχειρία, καθ' όσον καταργεί κάθε έννοια στοιχειώδους αυτοάμυνας.

Ειδικότερα στην Ελλάδα θα πρέπει το συντομότερο να καθορισθεί ο μέγιστος αριθμός μεταναστών τον οποίο δύναται να ανθέξει το οικονομικό, πολιτιστικό και κοινωνικό σύστημα της χώρας προκειμένου να μην νομιμοποιείται η παραμονή μεταναστών πλέον του αριθμού αυτού. Επιπλέον θα πρέπει να καθορισθούν ποιοτικά κριτήρια καταλληλότητας και χρησιμότητας των μεταναστών αυτών προκειμένου να γίνονται κατάλληλες επιλογές, να διαμορφώνονται προτεραιότητες καθώς και πληθυσμιακές αναλογίες, βάσει εθνικότητας και γεωγραφικής προελεύσεως. Στα κριτήρια αυτά θα πρέπει να συμπεριλαμβάνεται ο βαθμός επαγγελματικής επάρκειας και εξειδίκευσεως σε σχέση με τις αντίστοιχες ανάγκες της χώρας, οι δυνητικές απειλές από γειτονικές χώρες κατά της εθνικής κυριαρχίας, καθώς και ο βαθμός μελλοντικής ενσωματώσεως αυτών στην ελληνική κοινωνία, βάσει του πολιτισμικού του επιπέδου και της θρησκείας του στο βαθμό που αυτή επηρεάζει την πολιτική και κοινωνική κοσμοαντίληψή τους. Η εργασία των

μεταναστών θα πρέπει να υπόκειται στους αυτούς κανόνες με ολόκληρη την κοινωνία (εργασιακό καθεστώς, αμοιβές, φορολογία κ.λ.π.). Τέλος η ελληνική ιθαγένεια θα πρέπει να χορηγείται με αυστηρότατα κριτήρια σε μετανάστες οι οποίοι μετά από μακροχρόνια παραμονή δύνανται να αποδείξουν (με σειρά δοκιμασιών, ελέγχων της ζωής και της καθημερινής πρακτικής τους), ότι έχουν αφομοιωθεί πλήρως από την ελληνική κοινωνία και ενστερνίζονται στην πράξη και όχι φραστικά κάθε πτυχή του εθνικού, κοινωνικού και πολιτιστικού ελληνικού γίνεσθαι. Λόγω των ειδικών γεωπολιτικών συνθηκών στην χώρα μας, θα πρέπει αυτή να υιοθετήσει κατ' ελάχιστον τα πλέον σκληρά μέτρα και κριτήρια κατά μεταναστών, τα οποία ισχύουν ήδη σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Τέλος θα πρέπει κατ' απόλυτη προτεραιότητα, οι συνολικές και συντονισμένες προσπάθειες της κυβερνήσεως να εστιασθούν στην διατήρηση και περαιτέρω αύξηση του γηγενούς πληθυσμού στις παραμεθόριες περιοχές με έμφαση το Αιγαίο και την Θράκη, καθώς και στην κατ' ελάχιστον γέννηση τρίτου παιδιού σε κάθε ελληνική οικογένεια.

ΙΟΥΛΙΟΣ 2010

Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος Π.Ν.

Επίτιμος Διοικητής της Σ.Ν.Δ.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Pipes Daniel “The Challenge of Islamism in Europe & the Middle East”, Sept. 23, 2004, pg. 5 www.danielpipes.org .
2. Caldwell Christopher “Reflections on the Revolution in Europe: Immigration, Islam and the West”. London, Allen Lane. 2009.
3. Wahdat-Haghm Wahid Phd “The Goals of Militant Islamist Terrorism”, March 24, 2007. Scholars for Peace in the Middle East (SPME).
4. Alexiev Alex “Europe’s Islamist Future Is Now”, June 24, 2005. pg.1-2.
5. Guitta Olivier “Cultural Weapons that Radicalize Europe’s Muslims”, In Focus, Winter 2007, pg. 1-2. www.jewishpolicycenter.org
6. Fan Daft “Christians ‘murdered by Islamists’ in Germany”, 03-04-2008, www.stormfront.org
7. Samir Khalil Samir “Multiculturalism and Islam: Muslims in Europe, no to ghettos, yes to integration”, 03-27-2007, www.asianews.it .
8. Byrnes Sholto “Europe’s Problem with Islam”, New Statesman, 30 Nov. 2009, www.newstateman.com
9. ΕΘΝΟΣonline «Ακροδεξιά Νίκη στις Δημοτικές», 5 Μαρτ. 2010, www.ethnos.gr
- 10.Καραϊσκάκη Τασούλα «Σύμβολο Απειλής ή Ελευθερίας;», ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 25 Απρ. 2010.
- 11.Walker Lee Jay “Bosnia and Clinton’s Radical Islamists”, Feb. 13, 2010, www.uruknet.info
12. Vidino Lorenzo “The Tripartite Threat of Radical Islam to Europe”, In Focus, Winter 2007, www.jewishpolicycenter.org
- 13.Karam M. Azza “Islamisms ‘There’ and ‘Here’”, www.xs4all.nl/~mera/kara.html
- 14.Roald Anne Sofie “Women in Islam: The Western Experience”, New York: Routledge,2001. Publ. Dec. 2002. www.h-net.org
- 15.Doherty Caitlin B. “Inside Track: Are Terrorism, Islamism and Salafism in Europe Connected?”, 09-24-2007. www.nationalinterest.org
- 16.European Union: European Commission “Turkey 2006 Progress Report” Geneva, Nov. 8, 2006, pp. 25-8.

17. Baran Zeyno, "Divided Turkey", *The Journal for Democracy*, Jan. 2008, pp. 56-7.
18. Gaffney Frank, "No to Islamist Turkey", *Washington Times*, www.helleniccomserve.com
19. Tibi Bassam, "Islamists Approach Europe: Turkey's Islamist Danger", *The Middle East Quarterly*, Winter 2009, pp. 47-54.
20. Byrnes Sholto, "Europe's Problem with Islam", *New Stateman*, 30 Nov. 2009, www.newstateman.com